Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

22. jaanuar 2025 *

Avalik teenistus – Lepingulised töötajad – Töötasu – Kodumaalt lahkumise toetus – Kodumaalt lahkumise toetuse määramisest keeldumine – Viieaastase võrdlusperioodi arvutamine – Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkt a – Vastutus

Kohtuasjas T-1093/23,

AH, esindajad: advokaadid A. Guillerme, T. Bontinck ja L. Bouchet,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: T. Bohr ja L. Hohenecker,

kostja,

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president R. da Silva Passos, kohtunikud N. Półtorak (ettekandja), I. Reine, P. Nihoul ja T. Pynnä,

kohtusekretär: ametnik L. Ramette,

arvestades menetluse kirjalikku osa, eelkõige 11. juuli 2024. aasta menetlust korraldavat meedet ja komisjoni vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 25. juulil 2024,

arvestades 25. septembri 2024. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

kohtuotsuse

1 Hageja AH palub ELTL artikli 270 alusel esitatud hagis esiteks tühistada Euroopa Komisjoni individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti (edaspidi „PMO“) 9. veebruari 2023. aasta otsus, millega keelduti talle kodumaalt lahkumise toetuse maksmisest (edaspidi „vaidlustatud

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsus“), teiseks „tunnustada“ tema õigust saada kodumaalt lahkumise toetust alates 1. veebruarist 2023 ning kolmandaks hüvitada talle vaidlustatud otsusega tekitatud mittevaraline kahju.

Vaidluse taust

2 Hageja on Itaalia kodanik, kes elab Brüsselis (Belgia) alates 16. maist 2017.

3 Hageja võeti 1. oktoobril 2022 Regioonide Komiteesse tööle lepingulise töötajana GF 1 ajavahemikuks 1. oktoobrist 2022 kuni 30. septembrini 2023. Kui hageja Regioonide Komitee teenistusse asumisel määrati kindlaks tema rahalised õigused, määras komitee talle Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade (edaspidi „personalieeskirjad“) artiklis 69 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetuse, mis arvutati vastavalt personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktile a.

4 Kuna hageja võeti tööle lepingulise töötaja GF 1 ametikohale nõukogu peasekretariaati (edaspidi „peasekretariaat“), lõpetas hageja 31. jaanuaril 2023 oma teenistussuhte Regioonide Komiteega. Järgmisel päeval asus ta peasekretariaadi teenistusse.

5 PMO tegi 9. veebruaril 2023 teatavaks vaidlustatud otsuse, millega määrati kindlaks hageja rahalised õigused tema teenistusse asumisel peasekretariaati.

6 Pärast vaidlustatud otsuse kättesaamist saatis hageja PMO teenistujale e-kirja, paludes selgitada, miks ta ei saa peasekretariaadis töötamise alusel kodumaalt lahkumise toetust, samas kui seda toetust oli tal õigus saada Regioonide Komitees töötamise ajal, enne kui ta asus peasekretariaadi teenistusse.

7 PMO teenistuja vastas 6. ja 7. märtsi 2023. aasta e-kirjades hagejale, et esiteks kujutab tema töötamine peasekretariaadis endast uut teenistusse asumist, hoolimata asjaolust, et tema Regioonide Komitees töötamisele järgnes vahetult leping peasekretariaadis. Teiseks, kuna ta oli töötanud ja elanud Belgias kogu personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud võrdlusperioodi, st ajavahemikul 1. augustist 2017 kuni 31. juulini 2022, ei olnud tal õigust saada kodumaalt lahkumise toetust.

8 Hageja esitas vaidlustatud otsuse peale 28. aprillil 2023 personalieeskirjade artikli 90 lõike 2 alusel kaebuse.

9 Komisjon kui teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus võttis 11. augustil 2023 vastu kaebuse rahuldamata jätmise otsuse, mis tehti hagejale teatavaks samal päeval.

Poolte nõuded

10 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– tunnustada tema õigust saada kodumaalt lahkumise toetust alates 1. veebruarist 2023;

– mõista komisjonilt tema kasuks välja 5000eurone hüvitis mittevaralise kahju eest;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

11 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

Tühistamisnõue

12 Hageja põhjendab oma tühistamisnõuet kahe väitega. Esimese väite kohaselt on personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 tõlgendamisel tehtud ilmne hindamisviga ja rikutud õigusnormi. Teise väite kohaselt on rikutud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 41 kaitstud hea halduse põhimõtet.

13 Esimeses väites kinnitab hageja, et võttes arvesse tema ja Euroopa Liidu vahelise töösuhte funktsionaalset järjepidevust ning kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki, tegi teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 tõlgendamisel ilmse hindamisvea ja rikkus õigusnormi, kui ta määras uuesti kindlaks võrdlusperioodi alates tema teenistusse asumisest peasekretariaati.

14 Sellega seoses väidab hageja esimesena, et asjaolu, et tema kaks teenistuslepingut, mis olid sõlmitud vastavalt Regioonide Komitee ja peasekretariaadiga, järgnesid ajaliselt vahetult teineteisele, annab tunnistust sellest, et tema töösuhe liidu administratsiooniga oli „funktsionaalselt järjepidev“, mis võib tuua kaasa Regioonide Komitee teenistusse asumisel määratud kodumaalt lahkumise toetuse õiguse automaatse pikenemise.

15 Hageja sõnul nähtub esiteks 15. detsembri 2022. aasta kohtuotsusest Picard *vs.* komisjon (C-366/21 P, EU:C:2022:984), et teenistuja töösuhet „liidu administratsiooniga“ tuleb hinnata tervikuna, võtmata arvesse tööandjaks olevaid institutsioone või asutusi. Teiseks nähtub nii sellest kohtuotsusest kui ka 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsusest Torné *vs.* komisjon (T-128/17, EU:T:2018:969), et personalieeskirjade sätteid, mis käsitlevad teenistuja ja liidu administratsiooni vahelist töösuhet, tuleb tõlgendada nii, et säiliks selle suhte „funktsionaalne järjepidevus“.

16 Hageja väidab teisena, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõikes 1 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetuse eesmärk kompenseerida konkreetsed kulud ja ebamugavused, mis tulenevad liidu teenistusse asumisest teenistujatele, kes peavad seetõttu asuma oma elukohariigist ümber teenistuskohariiki ning lõimuma uude keskkonda (vt selle kohta 14. juuli 2021. aasta kohtuotsus KO *vs.* komisjon, T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika), tegemata vahet, kas asutakse teenistusse mingis konkreetses institutsioonis või asutuses. Järelikult juhul, kui teenistuja, kes on alguses asunud elama teenistuskohariiki, vahetab oma töökohta liidus nii, et teenistuskohariik ei muutu ja kaks töölepingut järgnevad vahetult teineteisele, säilib tema ja liidu vahelise töösuhte funktsionaalne järjepidevus. Nimelt on selline muudatus puhtalt formaalne ega mõjuta teenistujale liidu teenistusse asumisest tulenevate eeliste ja kulude laadi ja ulatust.

17 Hageja lisab, et vastupidine tõlgendus, mis eeldab, et õigus kodumaalt lahkumise toetusele tuleb arvutada igal teenistusse asumisel, kui tegemist on järjestikuste ametikohtadega liidu institutsioonides ja asutustes, mis asuvad sama liikmesriigi territooriumil, tooks kaasa nende teenistujate diskrimineerimise, kelle puhul ei ole olemas mingit liikuvusmehhanismi, kui võrrelda eelkõige muude teenistujate teenistustingimuste (edaspidi „teenistustingimused“) artikli 2 punktis f nimetatud ametnike ja teenistujatega, kelle jaoks on kehtestatud ametitevahelised liikuvusmehhanismid.

18 Kolmandana väidab hageja, et teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus tegi ilmse hindamisvea, kui ta keeldus talle maksmast kodumaalt lahkumise toetust 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsuse Grazyte *vs.* komisjon (F-76/11, ei avaldata, EU:F:2012:173) alusel. Selle hageja olukord kohtuasjas, milles tehti mainitud kohtuotsus, erineb nimelt hageja olukorrast, kuna esimesena nimetatud hageja oli järjestikku tööle võetud eri liikmesriikides asuvatesse liidu ametitesse.

19 Komisjon vaidleb hageja argumentidele vastu.

20 Esimesena väidab komisjon kõigepealt, et 15. detsembri 2022. aasta kohtuotsus Picard *vs.* komisjon (C-366/21 P, EU:C:2022:984) ja 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsus Torné *vs.* komisjon (T-128/17, EU:T:2018:969) sisaldavad mõiste „teenistusse asumine“ tõlgendust, mis on eriomane liidu pensioniskeemi sissemaksete konkreetsele olukorrale. Kuna on olemas vaid üks pensionisüsteem, millesse kõik ametnikud ja teenistujad teevad sissemakseid kogu oma teenistusaja jooksul liidu eri institutsioonides ja asutustes, siis on Euroopa Kohus ja Üldkohus tõlgendanud seda mõistet teenistujate töösuhte funktsionaalse järjepidevuse seisukohast.

21 Seejärel väidab komisjon, et ei ole vaja viidata 15. detsembri 2022. aasta kohtuotsusele Picard *vs.* komisjon (C-366/21 P, EU:C:2022:984) ja 14. detsembri 2018. aasta kohtuotsusele Torné *vs.* komisjon (T-128/17, EU:T:2018:969), kuna on olemas konkreetne kohtupraktika, mis puudutab kodumaalt lahkumise toetust käsitleva personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktides a ja b kasutatud mõistet „teenistusse asumine“.

22 Teisena väidab komisjon, et eespool punktis 16 viidatud kohtupraktikast tuleneb, et kodumaalt lahkumise toetuse saamine tuleb kindlaks määrata iga kord, kui asutakse teenistusse uue tööandja juurde. Seega, kuigi hageja lepingud järgnesid vahetult teineteisele, sõlmiti need kahe eri tööandjaga, kes on iseseisvad juriidilised isikud.

23 Lisaks leiab komisjon, et ametnikud ja teenistujad ei ole sarnases olukorras. Kohtupraktikast tuleneb nimelt, et lepingulistel töötajatel või ajutistel teenistujatel ei ole õigust liikuvusele, kuna teenistustingimustes ei ole vastupidi ametnike suhtes kohaldatavatele eeskirjadele ette nähtud teisele ametikohale määramist.

24 Mis kolmandana puudutab 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsust Grazyte *vs.* komisjon (F-76/11, ei avaldata, EU:F:2012:173), siis väidab komisjon, et asjaolu, et töökoha vahetamise tagajärjel ei muutu teenistuskohariik, ei sea kahtluse alla selle kohtuotsuse kohaldamist. Tuginedes sellele kohtuotsusele, tegi Üldkohus 13. juuli 2018. aasta kohtuotsuses Quadri di Cardano *vs.* komisjon (T-273/17, EU:T:2018:480) järelduse, et hageja ning samas liikmesriigis asuvate liidu eri institutsioonide ja asutuste eri lepingute vahel puudus järjepidevus.

25 Sellega seoses tuleb meenutada, et teenistustingimuste artiklis 92, mida hageja kui lepingulise töötaja suhtes kohaldatakse, on järjestikuste viidete kaudu teenistustingimuste artiklitele 20 ja 21 ette nähtud, et lepingulised töötajad võivad saada personalieeskirjade artikliga 69 kehtestatud kodumaalt lahkumise toetust, mille määramise kord on sätestatud personalieeskirjade VII lisa artiklis 4.

26 Personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a kohaselt makstakse kodumaalt lahkumise toetust, mis moodustab 16% ametniku põhipalga, majapidamistoetuse ja ülalpeetava lapse toetuse kogusummast, ametnikule, kes vastab kumulatiivselt kahele tingimusele:

– kes ei ole ega ole kunagi olnud selle riigi kodanik, mille territooriumil asub tema töökoht, ja

– kes kuus kuud enne teenistusse asumist lõppenud viie aasta jooksul ei elanud pidevalt ega tegelnud oma põhilise tegevusalaga selle riigi territooriumil Euroopas; selle sätte kohaldamisel ei võeta arvesse teisele riigile või rahvusvahelisele organisatsioonile tehtud tööst tulenevaid asjaolusid.

27 Kaebuse rahuldamata jätmise otsusest nähtub, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti a teises taandes ette nähtud viieaastane võrdlusperiood oli kindlaks määratud ajavahemikuna 1. augustist 2017 kuni 31. juulini 2022 ehk viis aastat, mis jõudis lõpule kuus kuud enne 1. veebruari 2023, mil hageja peasekretariaati tööle võeti.

28 Teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus leidis seega, et hageja töölevõtmine peasekretariaati kujutab endast uut „teenistusse asumist“, tuginedes 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsusele Grazyte *vs.* komisjon (F-76/11, ei avaldata, EU:F:2012:173). Nimelt viitas teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus kaebuse rahuldamata jätmise otsuse punktis 20 sellele kohtuotsusele ning selgitas, et „ametnik või teenistuja, kes on järjestikku tööle võetud liidu eri institutsioonidesse või asutustese, kellest igaüks on iseseisev juriidiline isik, ei saa tugineda eri lepingute järjepidevusele“ ning et „teise tööandjaga sõlmitud uus leping eeldab töösuhte katkemist“.

29 Kuna hageja märkis teenistusse asumise vormil, et ta saabus Belgiasse 16. mail 2017, tuvastas teenistuslepingute sõlmimise pädevusega asutus kaebuse rahuldamata jätmise otsuse punktides 26 ja 27, et tema alaline elukoht oli kogu võrdlusperioodi jooksul Brüsselis ja seega ei olnud tal õigust kodumaalt lahkumise toetuse saamisele.

30 Hageja vaidleb sellele järeldusele vastu, leides, et kodumaalt lahkumise toetuse õiguse kindlaksmääramisel aluseks võetav võrdlusperiood tuleb arvutada alates tema esialgsest liidu teenistusse asumisest 1. oktoobril 2022 Regioonide Komiteesse. Seega, saabudes Belgiasse 16. mail 2017, ei elanud ta seal alaliselt kogu selliselt kindlaks määratud ajavahemiku jooksul (st 1. aprillist 2017 kuni 31. märtsini 2022) ning sellest tulenevalt oleks pidanud talle Regioonide Komitee teenistusse asumisel määratud kodumaalt lahkumise toetuse saamine automaatselt pikenema.

31 Hageja väidab, et kui arvestada kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki, siis kuna tema kaks töölepingut järgnesid vahetult teineteisele, on tööandja vahetamine liidus, mis ei toonud kaasa teenistuskohariigi vahetumist, puhtalt formaalne, ilma et see mõjutaks tema liidu teenistusse asumisest tulenevate kulude ja ebamugavuste laadi ja ulatust.

32 Nagu hageja selle kohta õigesti väidab, on kodumaalt lahkumise toetuse eesmärk kompenseerida konkreetsed kulud ja ebamugavused, mis tulenevad liidu teenistusse asumisest ametnikele ja teenistujatele, kes peavad seetõttu asuma oma elukohariigist ümber teenistuskohariiki ning lõimuma uude keskkonda (vt 14. juuli 2021. aasta kohtuotsus KO *vs.* komisjon, T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436, punkt 17 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 On tõsi, et seda eesmärki arvestades on Avaliku Teenistuse Kohus otsustanud, et personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punkti b sätteid tuleb tõlgendada nii, et kui isik, kes taotleb kodumaalt lahkumise toetust, töötas mitme eraldiseisva ameti juures, siis kuupäev, mil võrdlusperiood lõppeb, on kuupäev, mil isik asus asjaomasesse ametisse tööle, nagu on ette nähtud ajutise teenistuja lepingus, mille alusel kodumaalt lahkumise toetust taotleti (5. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Grazyte *vs.* komisjon, F-76/11, EU:F:2012:173, punkt 46).

34 Tuleb siiski märkida, et selle hageja olukord kohtuasjas, milles tehti 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Grazyte *vs.* komisjon (F-76/11, EU:F:2012:173), erines hageja olukorrast käesolevas asjas. Nagu hageja väidab, oli uue teenistusse asumise arvessevõtmine selles kõnealuses kohtuasjas põhjendatud eriliste asjaoludega, nimelt asjaoluga, et uue lepingu sõlmimine tõi kaasa hageja teenistuskohariigi muutumise. Avaliku Teenistuse Kohus tegi nimelt otsuse, et on selge, et isik, kelle mõni amet on tööle võtnud pärast seda, kui ta on töötanud teise liikmesriigi territooriumil teise ameti juures, on olukorras, kus ta on „kodumaalt lahkunud“, sest ta peab lõimuma uude keskkonda (5. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Grazyte *vs.* komisjon, F-76/11, EU:F:2012:173, punkt 46).

35 Komisjon väidab, et 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsuses Grazyte *vs.* komisjon (F-76/11, EU:F:2012:173) personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõikele 1 antud tõlgendust järgis Üldkohus oma hilisemas kohtupraktikas, millest nähtub, et rahalised õigused, sealhulgas kodumaalt lahkumise toetuse saamine, tuleb kindlaks teha iga kord, kui asutakse uue tööandja teenistusse.

36 Sellega seoses tuleb märkida, et 14. juuli 2021. aasta kohtuotsuses KO *vs.* komisjon (T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436, punkt 45), 15. septembri 2021. aasta kohtuotsuses LF *vs.* komisjon (T-466/20, EU:T:2021:574, punkt 113) ja 13. juuli 2018. aasta kohtuotsuses Quadri di Cardano *vs.* komisjon (T-273/17, EU:T:2018:480, punkt 112) otsustas Üldkohus sisuliselt, et teenistuja ning liidu institutsioonide ja asutuste vaheliste eri lepingute järjepidevuse puudumise korral tuleb isiku rahalised õigused, sealhulgas kodumaalt lahkumise toetuse saamine, kindlaks teha iga kord, kui asutakse uue tööandja teenistusse. Üldkohus täpsustas, et järelikult on võrdlusperiood ja asjakohased faktilised asjaolud, mida tuleb personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 punktis a ette nähtud tingimuste hindamisel arvesse võtta, iga lepingu puhul erinevad ning neil asjaoludel ei saa asjaomane isik institutsiooni teenistusse asumisel tugineda varasematele kodumaalt lahkumise toetuse määramist käsitlevatele otsustele.

37 Nagu väidab komisjon, ei tunnustanud Üldkohus üheski eespool punktis 36 viidatud kohtuasjas teenistuja ning liidu institutsioonide ja asutuste vahel sõlmitud eri lepingute järjepidevust, mis õigustaksid seda, et uus institutsioon või asutus ei määra kodumaalt lahkumise toetuse saamist uuesti kindlaks, võttes arvesse uue lepingu sõlmimist uue tööandjaga.

38 Tuleb siiski tõdeda, et nendes kohtuasjades erines hagejate olukord hageja olukorrast käesolevas asjas.

39 Kohtuasjas, milles tehti 14. juuli 2021. aasta kohtuotsus KO *vs.* komisjon (T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436), jäi kahe komisjoniga sõlmitud lepingu vahele rohkem kui aasta (14. juuli 2021. aasta kohtuotsus KO *vs.* komisjon, T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436, punkt 5). Lisaks oli kodumaalt lahkumise toetuse maksmisest keeldumine põhjendatud asjaoluga, et selles kohtuasjas oli hageja peamine huvide kese olnud teenistuskohariigis ehk Belgias ammu enne võrdlusperioodi algust (14. juuli 2021. aasta kohtuotsus KO *vs.* komisjon, T-389/20, ei avaldata, EU:T:2021:436, punktid 30–32).

40 Mis puudutab kohtuasja, milles tehti 15. septembri 2021. aasta kohtuotsus LF *vs.* komisjon (T-466/20, EU:T:2021:574), siis kuigi selle kohtuasja hageja lepingud ei toonud kaasa teenistuskohariigi muutumist, sõlmiti need kahe eri tööandjaga ja nende vahele jäi neli kuud, mille jooksul oli hageja registreeritud tööotsijana (15. septembri 2021. aasta kohtuotsus LF *vs.* komisjon, T-466/20, EU:T:2021:574, punkt 113).

41 Seoses 13. juuli 2018. aasta kohtuotsuse Quadri di Cardano *vs.* komisjon (T-273/17, EU:T:2018:480) aluseks olnud kohtuasjaga tuleb märkida, et kuigi hageja sõlmis mitu lepingut samas liikmesriigis asuvate ametite ja institutsioonidega, ei järgnenud teatud lepingud üksteisele vahetult (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus Quadri di Cardano *vs.* komisjon, T-273/17, EU:T:2018:480, punkt 112). Sellest kohtuotsusest nähtub siiski, et hageja ja asjaomaste ametite vahel sõlmitud kaks viimast lepingut järgnesid ajaliselt vahetult teineteisele ning lisaks sai hageja nendest kahest lepingust esimese ajal kodumaalt lahkumise toetust alusetult (13. juuli 2018. aasta kohtuotsus Quadri di Cardano *vs.* komisjon, T-273/17, EU:T:2018:480, punktid 24–26 ja 29).

42 Seega ei järgnenud eespool analüüsitud kohtuasjades teenistujate ning liidu institutsioonide ja ametite vahel sõlmitud lepingud ajaliselt vahetult üksteisele. Käesoleval juhul selle asjaoluga aga tegemist ei ole, kuna hageja asus peasekretariaati tööle järgmisel päeval pärast Regioonide Komiteega sõlmitud lepingu lõppemist.

43 Lisaks tuleb märkida, et komisjoni vastusest 25. juuli 2024. aasta menetlust korraldavale meetmele nähtub, et käesoleval juhul PMO kohaldatud lähenemisviisi ei ole tingimata järginud teised liidu institutsioonid ja ametid. Sellest tuleneb, et teatavate liidu institutsioonide puhul – tingimusel, et lepingud järgnevad ajaliselt vahetult üksteisele ja teenistuskohariik ei muutu – ei mõjuta tööandja vahetamine liidus õigust kodumaalt lahkumise toetusele. Sellisel juhul ei ole vaja kodumaalt lahkumise toetuse õigust uuesti kindlaks määrata, vaid eelmise tööandja kindlaksmääratud õigust tuleb pikendada, välja arvatud juhul, kui tööandja on selle õiguse kindlaksmääramisel teinud ilmse vea.

44 Käesoleval juhul ei ole poolte vahel vaidlust selles, et hageja lõpetas oma teenistussuhte Regioonide Komiteega pärast seda, kui ta oli tööle võetud peasekretariaati (vt eespool punkt 4), ning seega järgnesid Regioonide Komiteega ja peasekretariaadiga sõlmitud lepingud ajaliselt vahetult teineteisele. Kuna Regioonide Komitee ja peasekretariaat asuvad Belgias, siis ei kaasnenud töökohavahetusega ka teenistuskohariigi vahetust.

45 Võttes arvesse kodumaalt lahkumise toetuse eesmärki, mida on meenutatud eespool punktis 32, tuleb nentida, et hageja olukord, nagu see tehti kindlaks Regioonide Komitee teenistusse asumise hetkel, ei muutunud peasekretariaadi teenistusse asumise hetkel. Sama käib kulude ja ebamugavuste kohta, mida kodumaalt lahkumise toetusega soovitakse kompenseerida.

46 Eeltoodut arvestades tuleb tõdeda, et käesoleval juhul võimaldab see, et Regioonide Komitee ja peasekretariaadiga hageja järjestikku sõlmitud lepingud järgnesid ajaliselt vahetult teineteisele, ning asjaolu, et hageja ei vahetanud teenistuskohariiki, järeldada, et vaatamata tööandja vahetumisele esines käesoleval juhul hageja lepingute vahel järjepidevus, mis õigustas seda, et pikendatakse tema õigust kodumaalt lahkumise toetuse saamisele, mis määrati kindlaks tema Regioonide Komitee teenistusse asumisel.

47 Seega tuleb järeldada, et PMO tegi personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 tõlgendamisel ilmse hindamisvea ja rikkus õigusnormi, kui ta keeldus hagejale andmast õigust kodumaalt lahkumise toetusele seoses tema töölevõtmisega peasekretariaati.

48 Sellest tuleneb, et esimese väitega tuleb nõustuda ja vaidlustatud otsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida hageja esitatud muid argumente ja teist väidet.

Nõue tunnustada hageja õigust saada kodumaalt lahkumise toetust

49 Hageja palub Üldkohtul teostada oma täielikku pädevust, et tunnustada tema õigust saada kodumaalt lahkumise toetust alates 1. veebruarist 2023.

50 Tuleb meeles pidada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa liidu kohus kohustada liidu institutsiooni võtma otsuse tühistava kohtuotsuse täitmiseks vajalikke meetmeid, ilma et ta sekkuks haldusvõimu pädevusse (vt 14. septembri 2011. aasta kohtuotsus Marcuccio *vs.* komisjon, T-236/02, ei avaldata, EU:T:2011:465, punkt 163 ja seal viidatud kohtupraktika).

51 Rahalistes vaidlustes on aga Üldkohtul täielik pädevus vastavalt personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 teisele lausele, mis annab talle volitused lahendada lõplikult tema menetluses olevad vaidlused ehk teisisõnu otsustada kõigi teenistuja õiguste ja kohustuste üle, välja arvatud juhul, kui selline kohtuotsuse osa jäetakse asjaomase institutsiooni täitmiseks Üldkohtu kontrolli all ja tingimustel, mis on kohtuotsuses täpselt määratletud (18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Weißenfels *vs.* parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punkt 67).

52 „Rahalised vaidlused“ personalieeskirjade artikli 91 lõike 1 teise lause tähenduses ei ole mitte ainult teenistujate poolt institutsiooni vastu esitatud vastutuse tuvastamise hagid, vaid ka kõik vaidlused, milles kohustatakse institutsiooni maksma teenistujale rahasumma, mis viimase hinnangul tuleb talle personalieeskirjade või muu teenistussuhteid reguleeriva akti alusel välja maksta. Liidu kohus on seega pädev vajaduse korral mõistma institutsioonilt välja rahasumma, mida hagejal on personalieeskirjade või mõne muu õigusakti alusel õigus saada (18. detsembri 2007. aasta kohtuotsus Weißenfels *vs.* parlament, C-135/06 P, EU:C:2007:812, punktid 65 ja 68), või tunnustama hüvitiste saamise õiguse olemasolu (vt 19. juuni 2007. aasta kohtuotsus Asturias Cuerno *vs.* komisjon, T-473/04, EU:T:2007:184, punkt 23 ja seal viidatud kohtupraktika).

53 Käesoleval juhul nähtub eespool punktist 47, et PMO keeldus ekslikult andmast hagejale õigust kodumaalt lahkumise toetusele, kui ta töötas peasekretariaadis, ning seega on hagejal õigus saada seda toetust alates 1. veebruarist 2023 (vt selle kohta 19. juuni 2007. aasta kohtuotsus Asturias Cuerno *vs.* komisjon, T-473/04, EU:T:2007:184, punkt 77).

Kahju hüvitamise nõue

54 Hageja väidab, et vaidlustatud otsusega on talle tekitatud hinnanguliselt 5000 eurot mittevaralist kahju.

55 Komisjon palub jätta kahju hüvitamise nõude rahuldamata.

56 Ametniku või teenistuja esitatud kahju hüvitamise nõude korral on liit vastutav vaid siis, kui on täidetud kolm kumulatiivset tingimust, nimelt institutsioonidele etteheidetava tegevuse õigusvastasus, kahju tegelik tekkimine ning põhjuslik seos selle tegevuse ja viidatud kahju vahel (vt 22. novembri 2023. aasta kohtuotsus QN *vs.* eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punkt 198 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika).

57 Siiski võib õigusvastase akti tühistamine olla iseenesest sobiv ja põhimõtteliselt piisav hüvitis kogu mittevaralise kahju eest, mida see akt võis põhjustada, välja arvatud juhul, kui hageja tõendab, et ta kandis mittevaralist kahju, mida ei saa selle tühistamisega täielikult hüvitada (vt 22. novembri 2023. aasta kohtuotsus QN *vs.* eu-LISA, T-484/22, EU:T:2023:741, punkt 199 (ei avaldata) ja seal viidatud kohtupraktika).

58 Käesoleval juhul omistab hageja väidetava mittevaralise kahju pettumusele ja motivatsiooni kaotusele, mis tal tekkis PMO õigusvastase käitumise tõttu, ning ajakaotusele, mis tulenes sellest, et ta astus samme oma õiguste kasutamiseks.

59 Sellega seoses nähtub kohtupraktikast, et ebaõigluse tunne ja ärevus, mida tekitab see, et isik peab selleks, et tema õigusi tunnustataks, läbima kõigepealt kohtueelse ja seejärel kohtumenetluse, võivad endast kujutada mittevaralist kahju, mis on tuletatav üksnes sellest, et administratsioon on tegutsenud õigusvastaselt. Selline kahju on hüvitatav, kui seda ei saa kompenseerida akti tühistamisega (28. mai 2020. aasta kohtuotsus Cerafogli *vs.* EKP, T-483/16 RENV, ei avaldata, EU:T:2020:225, punkt 448).

60 Kuna käesoleva juhtumi asjaoludel tugines hageja vaidlustatud otsuse õigusvastasuse puhul ilmsele hindamisveale ja õigusnormi rikkumisele personalieeskirjade VII lisa artikli 4 lõike 1 tõlgendamisel, millega Üldkohus selle otsuse tühistamiseks nõustus, siis tuleb asuda seisukohale, et viidatud vaidlustatud otsuse tühistamisega on mittevaraline kahju sobivalt ja piisavalt hüvitatud.

61 Sellest järeldub, et hageja kahju hüvitamise nõue tuleb jätta rahuldamata.

Kohtukulud

62 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

63 Kuna komisjon on kohtuvaidluse peamises osas kaotanud, tuleb tema kohtukulud jätta tema enda kanda ja mõista temalt välja hageja kohtukulud, nagu hageja on seda nõudnud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (neljas koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. **Tühistada Euroopa Komisjoni individuaalsete maksete haldamise ja maksmise ameti (PMO) 9. veebruari 2023. aasta otsus, millega keelduti AH-le kodumaalt lahkumise toetuse maksmisest.**

2. **AH-l on õigus saada Euroopa Liidu ametnike personalieeskirjade VII lisa artiklis 4 ette nähtud kodumaalt lahkumise toetust alates 1. veebruarist 2023.**

3. **Jätta hagi ülejäänud osas rahuldamata.**

4. **Mõista kohtukulud välja komisjonilt.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Nihoul Pynnä

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 22. jaanuaril 2025 Luxembourgis.

Allkirjad